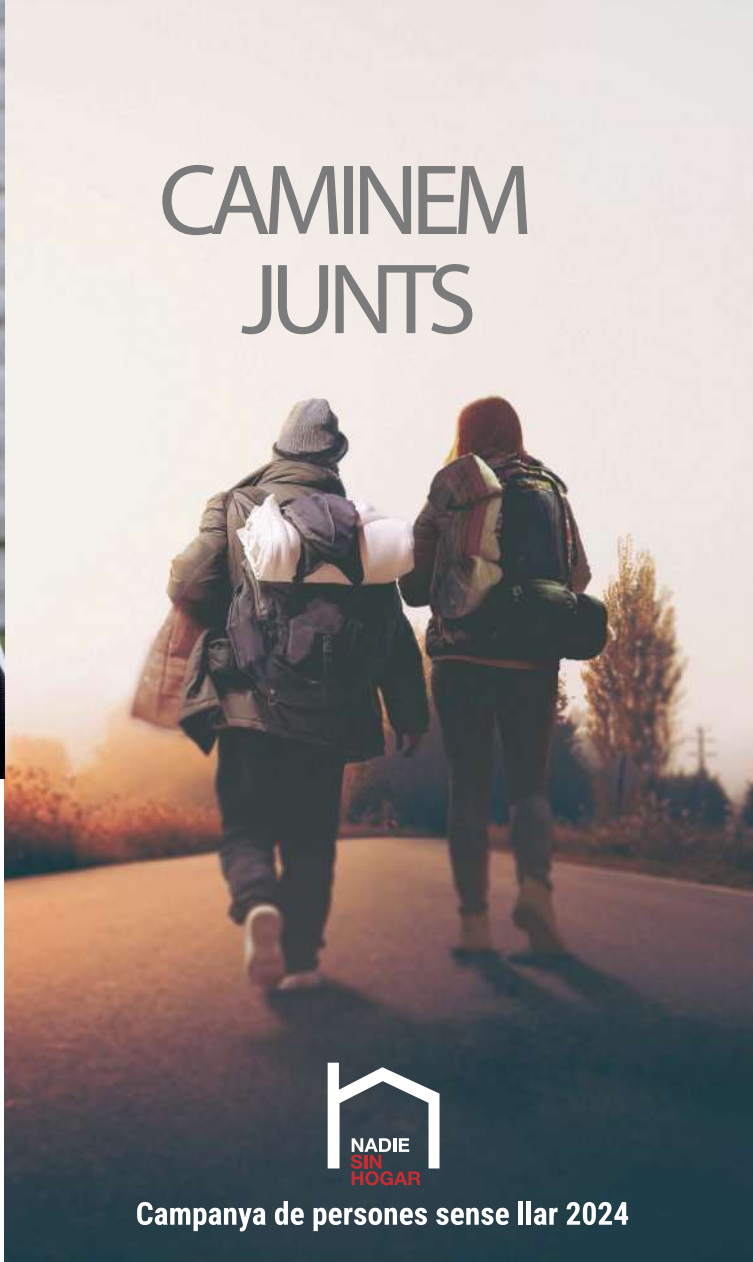

“SOC PERSONA”

El sensellarisme és una realitat dramàtica i dolorosa que afecta cada dia més persones, i encara s'agreuja més quan són les dones les qui el pateixen. La majoria són víctimes de diferents formes de violència, que tenen l'efecte directe en la vulneració de drets que experimenten. Això, en conseqüència, les deriva a situacions de carrer i sensellarisme, en contextos de més duresa, agressivitat i desprotecció.

El camí que recorre en Santiago, com el que transiten la Maria, en Julio, l'Abdul o tantes persones, és un camí dur i complex, ple de dificultats. De vegades lluiten per superar els obstacles que es van trobant, però altres cops se senten sense forces, perduts, desorientats. Viure a la intempèrie no és fàcil, però quan troben gent que els mira i els escolta com el que són, persones, tot canvia.

CAMINEM JUNTS

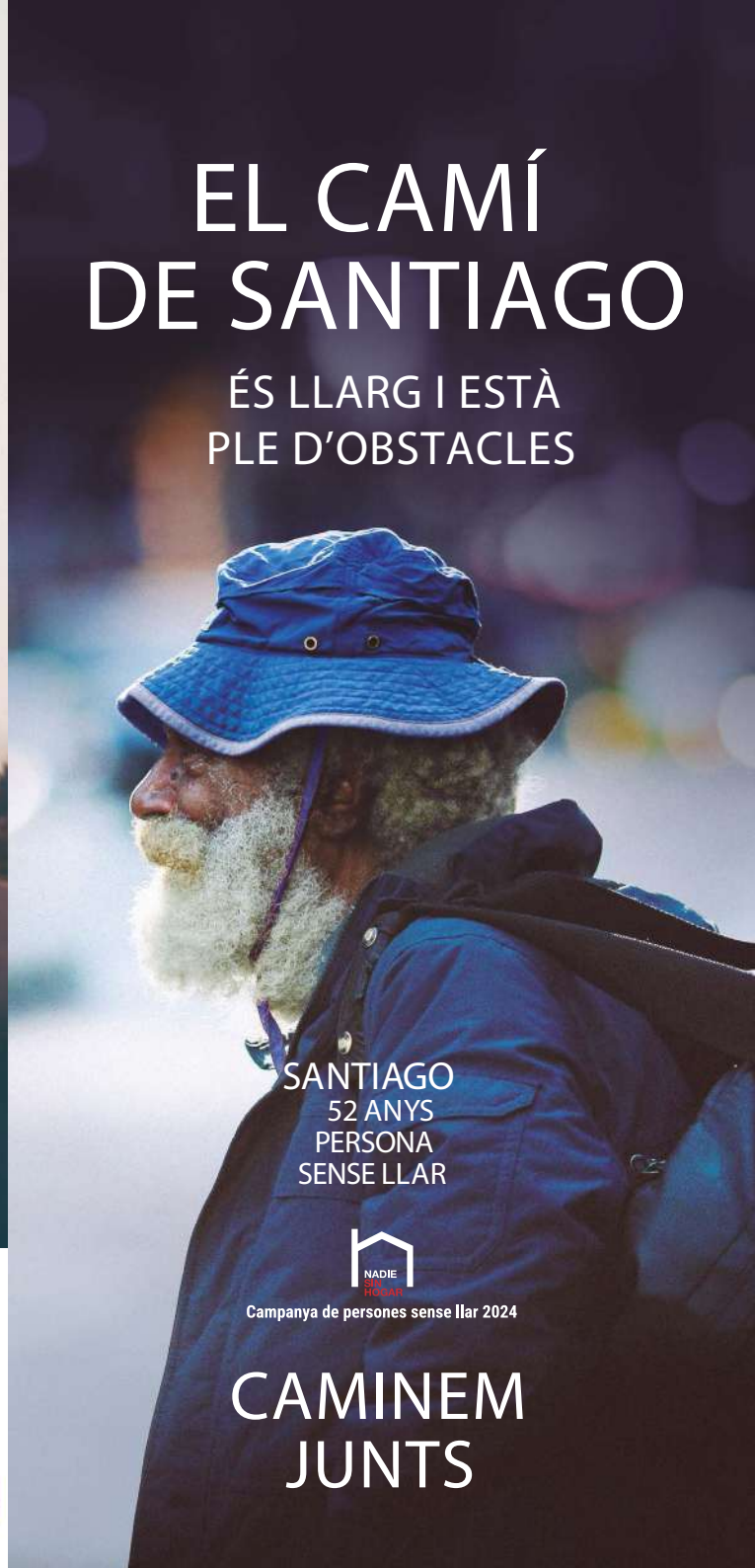

Campanya de persones sense llar 2024

ORGANITZA

FINANÇA

EL CAMÍ DE SANTIAGO

ÉS LLARG I ESTÀ PLE D'OBSTACLES

SANTIAGO
52 ANYS
PERSONA
SENSE LLAR

Campanya de persones sense llar 2024

CAMINEM JUNTS

El camí de les persones sense llar **és llarg i està ple d'obstacles a superar.**

Rere seu deixen moltes petjades de solitud i incomprensió, carreguen històries de vida trencades, plenes de dolor i desesperança. Afronten nombroses dificultats per accedir a un habitatge, a una feina o, simplement, **per sortir de la invisibilitat a la qual, com a societat, els releguem habitualment.**

Són moltes les **circumstàncies que els han empès a viure en aquesta situació**, i no els volem jutjar.

EL NOSTRE PROPÓSIT

Volem posar el focus en **el camí, aquest lloc comú pel qual transitem a la vida**, i en la possibilitat de trobar-nos.

L'encontre forma part d'aquest camí on volem oferir l'oportunitat d'acostar-nos, conèixer, deixar que siguin les mateixes persones en situació de pobresa i sensellarisme les que puguin **expressar en primera persona qui són, què viuen, què busquen i què esperen.**

La vida és un procés, molts cops dolorós, un camí en què travessem diverses etapes i circumstàncies, i que **junts podem convertir en camí d'esperança.**

LES BOTES QUE PORTO

“Quan va morir el meu pare, tots dos em van clavar una bona coça. Tenia un problema amb les addiccions, i jo dic: tanqueu-me o porteu-me a una clínica per curar-me de l'addicció. A la tarda vaig trobar les maletes a la porta, amb quinze anys i mig.”

“Quan vius dificultats, solitud i violència, no pots pensar en el que et va bé. Sense una ajuda mínima és impossible sortir del carrer.”

LES PEDRES EN EL CAMÍ

“A vegades he tingut feina, però no tenia casa, i he hagut de buscar-me la solució i comptar amb els serveis socials. Dormir en un portal, havent d'anar a treballar, sense poder rentar la roba, sense poder cuinar, no és vida.”

EL MIRALL

“Tinc enveja quan veig la gent a les terrasses, xerrant.”

“Tinc la sensació que no importo a ningú.”

“Em sento com si fos nòmada, vaig d'un lloc a l'altre, no descanso mai.”

BUSCO UN SENYAL

“Espero de la societat que no em rebutgi, que no m'etiqueti i que em doni una oportunitat a la vida. Des dels quinze anys no he gaudit de la infantesa, de l'adolescència ni de res per culpa de la droga.”

“Espero més comprensió, suport a la meua lluita per deixar morir els meus antics camins i prendre una altra perspectiva a la vida.”

LA MEVA MOTXILLA

“Tinc un munt d'experiència de vida, soc capaç de comprendre el qui arriba nou i transmetre-li que ha de tenir paciència.”

“Tinc ganes de lluitar i no rendir-me.”

BON CAMÍ!

“Vull sentir-me com una persona normal, deixar de sentir-me tan desconnectat després de tots els anys que he passat tancat en una habitació malvivint o al carrer. Sentir que soc part de la societat.”